

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 18. července 2019 o odvolání obžalovaného M. P., narozeného [REDACTED] a státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni, proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 4. 2019 č. j. 5 T 11/2018 – 217

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného a státního zástupce **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 4. 2019, č. j. 5 T 11/2018 - 217, byl obžalovaný M. P. uznán vinným pokračujícím zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (skutek ad 1.) a pokračujícím zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (skutky ad 2. 3.), za což mu byl uložen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 40 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 let s tím, že byl nad obžalovaným vysloven dohled. Dále bylo obžalovanému podle § 99 odst. 1 tr. zákoníku uloženo ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní.
2. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obžalovaný P. [REDACTED] předmětné trestné činnosti dopustil tím, že
 1. v přesně nezjištěném období, nejméně od 01. 09. 2015 do 01. 07. 2018, v bytech v [REDACTED] a [REDACTED], v přesně nezjištěném počtu případů, v době návštěv poškozené nezl. I. N., nar. [REDACTED], využíval chvil, kdy byli v pokoji sami, poškozenou přes oděv osahával v rozkroku, poškozená na toto jeho jednání nijak nereagovala, a tímto jednáním u ní ve snaze o uspokojení vlastního sexuálního pudu probouzel předčasný zájem o sexualitu, čímž ohrozil její zdravý duševní vývoj,
 2. v noci ze dne 03. 07. 2018 na 04. 07. 2018 ve svém bytě v [REDACTED] využil toho, že u něj nezl. I. N., nar. [REDACTED], společně s M. N., nar. [REDACTED], přespávala, a v době, kdy nezl. I. N. spala, takže jeho jednání nevnímala, jí po přesně nezjištěnou dobu osahával pod spodním prádlem na přirození, zasouval jí prsty do okraje přirození, což jí bolelo, v tomto jednání pokračoval ještě chvíli po jejím probuzení a zanechal toho, až když mu nezletilá řekla, že jí to vadí,
 3. v noci ze dne 04. 07. 2018 na 05. 07. 2018 ve svém bytě v [REDACTED] využil toho, že u něj nezl. I. N., nar. [REDACTED], přespávala, a v době, kdy si myslel, že spí a jeho jednání nevnímá, jí vyhrnul tričko, hladil ji na prsou, břichu a pod spodním prádlem na přirození, zasouval jí prst do okraje přirození, což jí bolelo, a svého jednání zanechal, když nezletilá z postele odešla a řekla mu, že jí to vadí.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě podali odvolání jak obžalovaný M. P., tak i státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni.
4. Odvolání obžalovaného, písemně odůvodněné prostřednictvím jeho obhájce, směřuje částečně do výroku o vině, a to u skutků pod body 2. a 3. s tím, že v žádném případě poškozenou neznásilnil, a to ani takovým způsobem, který mu dává za vinu napadený rozsudek. Připustil, že nezletilou N. znal již dlouho, věděl tedy, kolik je jí asi let a přesto ji osahával i na intimních místech přes oblečení a několikrát i pod spodním prádlem, tedy přímo na těle. V žádném případě však mimo hlazení neprováděl jiné sexuální praktiky, když ani samotná nezletilá o žádných jiných praktikách nehovoří. Proto se domnívá, že nebylo a ani nemohlo být bezevší pochybností prokázáno, že by se dopustil zločinu znásilnění, tedy že by zneužil bezbrannosti nezletilé a měl s ní pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží. Žádné aktivity, o kterých zákon praví, co je možno zahrnout pod pojem pohlavní styk, s nezletilou neprováděl a ani je poškozená nepopisuje. Jediná, kdo mluví o tom, že by měl zasouvat poškozené prst do přirození, je pouze svědkyně M. N., které to údajně měla říci poškozená. Ale jak vyplývá z provedených důkazů, tak poškozená N. tuto dost podstatnou skutečnost nikdy neuvedla, a to ani ve své výpovědi na Policii ČR dne 7. 7. 2018 a ani v rámci psychologického vyšetření v [redacted] dne 20. 8. 2018. Obžalovaný si je vědom toho, že k výpovědi poškozené v rámci psychologického vyšetření nelze přihlídnout jako k procesní výpovědi, přesto její vyjádření u psychologů odráží nějakou objektivní skutečnost a opakovaně dokládá, že se nic takového neudálo. Nezletilá pouze uvedla, že když ji hladil pod kalhotkami, tak že ji to bolelo. Z tohoto vyjádření poškozené soud vydedukoval, že když osahával poškozenou na přirození, tak ji zasouval prst na okraj přirození. Tomuto tvrzení soudu však neexistuje žádný přímý důkaz. Pokud poškozená uvedla, že když ji obžalovaný sahal pod kalhotky, tak že ji to zabolelo, tak to mohlo být z toho důvodu, že ji mohl obžalovaný drobně škrábnout nehtem, nebo nějakou zádržkou na ruce či prstu, neboť je manuálně pracujícím člověkem, který nechodí na manikúru a ruce a prsty má od manuální práce zhrublé a mohl tak např. při hlazení zevního genitálu poškozenou škrábnout. Dále se obžalovaný pozastavuje nad tím, že poškozená nebyla v průběhu celého trestního řízení, a to zejména v přípravném řízení, vyšetřena lékařem, či dětským gynekologem k zadokumentování toho, zda neutrpěla na vnějším či vnitřním genitálu zranění. V závěru svého odvolání proto obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a celou věc vrátil prvoinstančnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.
5. Odvolání státního zástupce pak směřuje v neprospěch obžalovaného do výroku o trestu. Nelze se ztotožnit se závěrem krajského soudu, že výkon trestu mu byl podmíněně odložen. Soud sice zároveň stanovil nad obžalovaným dohled, to však s přihlédnutím k okolnostem činu není dostatečné. Trest byl ukládán pod dolní hranici trestní sazby, která v tomto případě činila 5 – 12 let. V daném případě se jednalo minimálně o tři případy sexuálních ataků na nezletilou, a byť lze souhlasit s tím, že svou formou se jednalo o méně závažnější formy jednání a obžalovanému výrazně polehčilo jeho doznání a předchozí život, tak tyto skutečnosti nejsou natolik mimořádné, aby to umožňovalo uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby. Soud ostatně tento postup neodůvodňuje poukazem na ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku, nýbrž na § 40 odst. 2 tr. zákoníku, tedy tím, že bylo současně uloženo ochranné sexuologické léčení a tudíž díky tomu bude možno nápravy obžalovaného dosáhnout mírnějším trestem odnětí svobody. V tomto ohledu je ale nutno zvážit, zda za situace, kdy obžalovanému bylo ochranné léčení uloženo v ambulantní formě, je trest nespojený s bezprostředním odnětím svobody dostatečný k tomu, aby na obžalovaného působil výchovně a aby zaručil jeho nápravu. Pokud by bylo uloženo ochranné léčení v ústavní formě, pak by na obžalovaného kromě vlastní léčebné terapie působil

výchovně i pobyt v léčebném zařízení, neboť by byl spjat s přímým omezením svobody, byť ještě ne natolik zásadním způsobem, jako v případě nepodmíněného trestu odnětí svobody. Proto se státní zástupce domnívá, že při ambulantní formě ochranného léčení není podmíněný trest zcela adekvátní reakcí na to, že obžalovaný měl nejméně ve třech případech sexuálně obtěžovat dívku ve věku cca 7 – 10 let, čímž mohl velmi vážně narušit její následný zdravý psychický vývoj, navazování partnerských vztahů v budoucnosti a negativně ji tak poznamenat na celý její další život. Podmíněný trest nebude na obžalovaného působit dostatečně výchovně. Za přiměřený trest je možno považovat nepodmíněný trest odnětí svobody vyměřený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby se zařazením obžalovaného pro jeho výkon do věznice s ostrahou. V závěru svého odvolání proto státní zástupce navrhuje, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a sám rozhodl tak, že se obžalovanému ukládá za všechny skutky úhrnný trest odnětí svobody na 5 roků se zařazením pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou.

6. K odvolání státního zástupce se pak písemně vyjádřil i obžalovaný prostřednictvím svého obhájce. Poukazuje na to, že s ohledem na předchozí řádný život obžalovaného, jeho doznání, projevenou učiněnou lítost a rozumný náhled na svou sexuální deviaci, je nadbytečné trestat obžalovaného i jakoukoliv formou omezení svobody, a to ať již uložením ochranného ústavního léčení, či uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody. Soud v daném případě dospěl ke správnému přesvědčení, že obžalovaný je řádným občanem s dobrou perspektivou a reálnou možností nápravy. V takovémto případě je tedy zásadní rychlé zahájení ochranného léčení, aby co nejdříve došlo alespoň k útlumu sexuální poruchy obžalovaného. Uložený podmíněný trest s delší zkušební dobou by tak měl spolehlivě pokrýt alespoň první etapu ochranného léčení a navíc dohled probačního úředníka umožní sledovat podrobně život a chování obžalovaného, včetně průběžných kontrol ochranného léčení. Proto se navrhuje, aby odvolací soud odvolání státního zástupce jako nedůvodné zamítl.
7. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. ř. na základě podaných odvoláních přezkoumal zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž směřovala podaná odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a dospěl k následujícím závěrům.
8. Je možno konstatovat, že Krajský soud v Plzni provedl dokazování způsobem a v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., když důsledně postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a při svém rozhodování z takto zjištěného stavu správně vycházel. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, byly provedeny řádným způsobem veškeré důkazy významné pro objasnění skutkového stavu věci při dodržení všech zákonných ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo na řádnou obhajobu. Řízení předcházející napadenému rozsudku proto nevykazuje žádné procesní vady, které by způsobily jeho nezákonnost.
9. Ve vztahu k významným skutkovým okolnostem podle § 2 odst. 6 tr. ř. v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů Krajský soud v Plzni náležitě zhodnotil provedené důkazy na podkladě svého vnitřního přesvědčení, které však zjevně bylo založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemných souvislostech a po zhodnocení všech provedených důkazů lze spolehlivě konstatovat, že závěry soudu prvního stupně ohledně skutkových zjištění jsou správné.
10. Soud prvního stupně nepochybil, když za základ svých skutkových zjištění považoval výpověď poškozené nezletilé I. N., která v přípravném řízení podrobným způsobem a přiměřeně jejímu věku logicky popsala skutečnosti uvedené ve výroku o vině napadeného rozsudku.

Hodnověrnost její výpovědi pak byla podpořena dalšími důkazy, a to zejména výpovědí svědkyně M. N., která mimo jiné uvedla, že se jí poškozená svěřila s tím, že jí obžalovaný měl osahávat pod oblečením a měl jí prsty strčit do přirození. Svou výpověď z přípravného řízení pak tato svědkyně zopakovala i v rámci hlavního líčení s tím, že všechny informace, které jí poškozená sdělila, byly z její strany zcela spontánní. I samotný obžalovaný nezpochybňuje jednání vůči poškozené, když se, jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení doznal k tomu, že nezletilou poškozenou hladil, přitom jí zajel rukou na její „pipínu“, hladil jí přes ty hrbolky a po chvíli zajel prsty pod kalhotky. Své jednání konal opakovaně, na druhou stranu však popřel, že by se poškozené snažil vniknout do přirození. O tom, že výpověď poškozené je věrohodná, svědčí i závěry znaleckého posudku z oboru školství a kultury, odvětví psychologie, když z psychologického hlediska hodnotí znalkyně poškozenou jako specificky a obecně věrohodnou. Soud prvního stupně velice přesvědčivě vyhodnotil závěry provedeného dokazování na straně 3 a 4 odůvodnění napadeného rozsudku a s tímto hodnocením se odvolací soud plně ztotožňuje.

11. Pokud jde o námitky obžalovaného obsažené v jeho odvolání, kterými poukazuje na to, že poškozenou jenom osahával a hladil na intimních místech přes oblečení a několikrát i pod spodním prádlem, tedy přímo na těle, ale v žádném případě ji nezasouval prsty do přirození, nemohl jim Vrchní soud přisvědčit. V této souvislosti je nutno opět připomenout, že podrobná a logická výpověď poškozené I. N. je natolik pádným a usvědčujícím důkazem v neprospěch obžalovaného, že ani Vrchnímu soudu nevznikly nejmenší pochybnosti o pravdivosti podané svědecké výpovědi a pokud tak Krajský soud za základ svého rozhodnutí vzal právě tuto výpověď a k tomu i podpůrně výpověď slyšené svědkyně M. N., tak v žádném případě nepochybil a Vrchní soud se s tímto postupem plně ztotožňuje. Koneckonců i samotný obžalovaný při své prvotní výpovědi v přípravném řízení připustil, že poškozenou hladil přes ty hrbolky a po chvíli zajel prsty pod kalhotky. I když nutno připustit, že poškozená nezletilá při své výpovědi přímo neuvedla zasouvání prstů obžalovaného do jejího přirození, pak z důkazů ve věci opatřených lze tuto verzi připustit, neboť o ní hovoří jednoznačně svědkyně M. N. a tato její výpověď je v souladu i s výpovědí samotné poškozené, která opakovaně uvedla, že se jí obžalovaný dotýkal na přirození prsty a v této souvislosti mluvila o pocíťované bolesti, která se stupňovala. Z toho lze usuzovat, že pouhým dotykem a hlazením by stěží poškozená hovořila o bolesti a tudíž je možno uzavřít, tak jak již správně učinil soud prvního stupně, že kontakt prstů obžalovaného s přirozením poškozené musel být intenzivnější, čemuž odpovídá právě závěr o tom, že k zasunutí prstu do okraje přirození skutečně nastalo. Zde je nezbytné dále reagovat na námitku obžalovaného poukazující na znalecký posudek znalkyně z oboru školství a kultury, odvětví psychologie, která v rámci psychologického vyšetření s poškozenou mimo jiné uvedla, že prsty jí do „pipiny“ nedával. K tomu nutno ovšem dodat, což již správně učinil soud prvního stupně, že k vyjádření poškozené před znalkyní nelze přihlídnout, neboť se nejedná o procesní úkon v souladu s trestním řádem a tudíž nelze vůbec k této výpovědi či vyjádření poškozené při vlastním rozhodování vycházet. I samotný obžalovaný v podaném odvolání připouští, že k takovéto výpovědi poškozené nelze přihlídnout, avšak domnívá se, že přesto její vyjádření u psycholožky odráží nějakou objektivní skutečnost a opakovaně dokládá, že se nic takového neudálo, což je však nutno rovněž striktně odmítnout, neboť žádné takovéto úvahy ani závěry nelze v rámci provedeného dokazování připustit. Pokud obžalovaný dále argumentuje tím, že mohl poškozenou škrábnout při hlazení zevního genitálu, neboť jeho prsty jsou od manuální práce zhrublé, tak ani tento argument nelze přijmout, neboť z fotodokumentace týkající se prohlídky těla obžalovaného na čl. 47 spisu jsou detailně zachyceny na fotografiích č. 8 a 9 prsty obžalovaného, které však nenesou známky extrémně zhrblých prstů, kterými by mohlo dojít k takovým zásahům na přirození poškozené, které by pocíťovala

jako výraznou bolest. S čím lze naopak plně souhlasit s argumentací obžalovaného, je skutečnost, že ihned po oznámení celé události na příslušné policejní oddělení, což bylo prakticky hned druhého dne od posledního spáchaného skutku, nebyla poškozená podrobena podrobnému lékařskému vyšetření odborníkem gynekologem k případnému zadokumentování zranění na vnějším či vnitřním genitálu poškozené. Prohlídka těla, resp. osoby poškozené podle § 114 odst. 1 tr. ř. takovýto úkon však v žádném případě nahradit nemůže, navíc z tohoto protokolu na čl. 63 je paradoxně mimo jiné uvedeno, že prohlídkou těla nebylo zjištěno žádné zranění ani staršího data, aby v následující větě bylo uvedeno, že byla provedena fotodokumentace zranění, ačkoli z přiložených fotografií je zřejmý pouze celkový pohled na postavu a obličej nezletilé I. N. Na druhou stranu však nutno uvést, že i absence takového důkazu nemůže zpochybnit jinak správné skutkové závěry ze strany soudu prvního stupně, když zjištěné pochybení ze strany orgánů přípravného řízení je již v současné době nenapravitelné. Lze tedy uzavřít, že až na toto zjištěné pochybení bylo postupováno podle § 2 odst. 5 tr. ř., podle kterého orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v trestním zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Z toho plyne, že skutkový stav věci je v dostatečné míře zjištěn ve chvíli, kdy zde nejsou žádné důvody o dosaženém zjištění pochybovat, resp. kdy případné nabízející se pochybnosti mohou být spolehlivě odmítnuty jako nedůvodné. A to právě v dané věci nastalo, neboť dokazování bylo učiněno v takovém rozsahu, že žádné pochybnosti o správném zjištění skutkového stavu již nepřetrvávají a je proto možno považovat důkazní řízení za plně procesně ukončené.

12. Na základě správně zjištěného skutkového stavu pak soud prvního stupně nepochybil, když jednání obžalovaného, zejména pod bodem 2. a 3. právně kvalifikoval jako pokračující zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, neboť bylo prokazatelně zjištěno, že zneužil bezbrannosti jiného k pohlavnímu styku, takový čin spáchal pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a na dítěti mladším 15 let. O tom, že obžalovaný znal věk poškozené, není sporu, neboť se k této záležitosti také doznal. Rovněž není sporu o tom, že se svého jednání dopustil za situace, že zneužil bezbrannosti poškozené, kdy v tomto případě bylo nutno za bezbrannost poškozené považovat její spánek, a obžalovaný této situace využil a teprve svým jednáním poškozenou probudil. V neposlední řadě pak byl dle názoru Vrchního soudu naplněn znak spáchání činu pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, když v tomto směru lze plně akceptovat závěry soudu prvního stupně pod bodem 14. odůvodnění rozsudku, neboť zasouvání prstu obžalovaného do vagíny poškozené, byť na okraj, je již nutno považovat za pojmový znak „pohlavní styk srovnatelný se souloží“, i když se jednalo o malou intenzitu, kdy nelze přehlédnout, že se jednalo o poškozenou v nízkém věku a intenzitu jednání obžalovaného je třeba posuzovat především k subjektivnímu vnímání poškozené, jež má minimální, spíše žádné sexuální zkušenosti a již při poměrně málo intenzivním vnikání prstů toto vnímala jako bolestivé, což je zcela zásadní pro posouzení celkového jednání obžalovaného. Zákonné znaky pokračujícího zločinu znásilnění v projednávaném případě nastaly, a tudíž použitá právní kvalifikace je zcela na místě, včetně kvalifikované skutkové podstaty spočívající v tom, že takový čin spáchal pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a na dítěti mladším 15 let.
13. V případě použité další právní kvalifikace v podobě pokračujícího zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, a to u skutku pod bodem 1., rovněž pochybení shledáno nebylo, když koneckonců ani obžalovaný v podaném odvolání spáchání tohoto skutku včetně použité právní kvalifikace nijak nepochybnil.

14. Pokud pak jde o výrok o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu, kam výlučně směřovalo odvolání ze strany státního zástupce, dospěl odvolací soud, poté, co sám provedl důkazy další, k závěru, že odvolání státního zástupce není důvodné. Pokud odvolací soud neshledal pochybení ve výroku o vině napadeného rozsudku, které by mělo za následek jeho zrušení, stejná situace nastala i v případě výroku o trestu odnětí svobody. Předně bylo nezbytné přezkoumat výměru uloženého trestu odnětí svobody v trvání tří let, kdy bylo nutno vycházet z toho, že tento trest byl obžalovanému uložen za použití § 40 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku pod dolní hranici zákonné trestní sazby § 185 odst. 3 tr. zákoníku, kde je zákonné rozpětí od 5 do 12 let. Soud prvního stupně správně zhodnotil, že se obžalovaný trestné činnosti dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti, který si, a to ani z nedbalosti, nepřivodil vlivem návykové látky. Navíc je zřejmé, že současně uložené ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě, o kterém bude uvedeno níže, má zcela jistě také pozitivní vliv na dosažení možné nápravy obžalovaného, což se i v odvolacím řízení plně potvrdilo, a to na základě vyžádaných listinných důkazů v podobě aktuálního opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob, zprávy Městského úřadu [redacted], Odboru správních a vnitřních činností, pracovního posudku společnosti [redacted] s. r. o. a aktuálního výpisu z centrální evidence stíhaných osob. Z těchto zpráv bylo zjištěno, že obžalovaný před spácháním nyní projednávané trestné činnosti, ale i po ní, a to až do doby odvolacího řízení, nebyl soudně trestán, ani projednáván v místě trvalého bydliště pro jakýkoliv přestupek, není proti němu vedeno žádné další trestní stíhání a z pracovního posudku bylo zjištěno, že v současné době pracuje ve společnosti [redacted] s. r. o. na pozici vedoucího směny, a to od 15. 6. 2010, své povinnosti si plní svědomitě a zodpovědně, patří mezi ty zaměstnance, na které je možno se stoprocentně spolehnout a jedná se o skvělého pracovníka. Tyto aktuálně vyžádané listiny tak pouze podporují správný závěr ze strany soudu prvního stupně, který aplikoval ustanovení § 40 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku týkající se ukládání trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby, přičemž tento svůj postup také náležitě zdůvodnil v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 17., s čímž se odvolací soud plně ztotožňuje. Bylo tak možno se ztotožnit s názorem soudu prvního stupně o možnosti výkon uloženého trestu podmíněně odložit s poukazem na všechny zjištěné polehčující okolnosti a tu skutečnost, že obžalovanému výrazně komplikuje život jeho sexuální deviace, které si je vědom a je ochoten se co nejrychleji podrobit ochrannému léčení, což by přispělo reálně k útlumu jeho zjištěné sexuální úchyly a tudíž není ještě nutné na obžalovaného působit nepodmíněným trestem odnětí svobody, a to i z toho hlediska, že na zdraví poškozené nedošlo k výrazné psychické ani fyzické újmě. Proto i dle názoru odvolacího soudu vzhledem k menší závažnosti jednání obžalovaného a jeho minimálním následkům pak k dosažení účelu trestu postačí uložit trest toliko spojený s podmíněným odkladem, navíc kombinovaný i vyslovením dohledu, čímž bude zajištěno sledování a kontrola chování obžalovaného a tím tak bude současně zajišťována ochrana společnosti a snížení možnosti opakování trestné činnosti, včetně řádného výkonu ochranného léčení.
15. Pokud pak jde o odvolací námitky státního zástupce směřující do výroku o trestu, kdy neměl být ukládán trest podmíněný, ale již nepodmíněný, tak k tomu nutno uvést, že je nezbytné zohlednit skutečnost, že se obžalovaný projednávané trestné činnosti dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti, která byla způsobena jeho sexuální deviací v podobě heterosexuální pedofilie. Jedná se o poruchu vrozenou, kdy na základě toho byla podstatnou měrou snížena jeho ovládací schopnost, přičemž v této souvislosti pak nelze přehlédnout závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, podle kterých se na motivaci jednání podstatnou měrou podílely patické motivy, tj. odchýlně strukturovaná sexuální motivace, přičemž resocializační prognóza se bude zásadní měrou odvíjet od efektu uloženého ochranného léčení.

Tomuto závěru znaleckého zkoumání pak odpovídají i další skutečnosti aktuálně zjištěné pro potřebu odvolacího řízení, což bylo již shora konstatováno. Navíc argumenty v podaném odvolání státního zástupce jsou zaměřeny zejména na okolnosti spáchané trestné činnosti, s čímž se však soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí patřičným způsobem vypořádal, a i dle názoru odvolacího soudu je na místě aplikovat režim ustanovení § 40 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, když takovýto postup je v souladu se zákonem, neboť možnosti dosažení nápravy u obžalovaného lze docílit i trestem, který nebude spojen s přímým omezením jeho osobní svobody. V této souvislosti lze totiž výrazně přihlédnout k tomu, že je na místě, aby byla kontinuálně vykonávána na obžalovaném ochranná léčba sexuologická, kterou je tak možno realizovat již v krátkém časovém horizontu a pokud bude léčba úspěšná, bude to mít vliv na pozitivní resocializaci obžalovaného, který zcela kriticky si již vybudoval náhled na strukturu své sexuality a lze reálně předpokládat, že se již do budoucna žádné takovéto ani obdobné trestné činnosti nedopustí. Navíc stanovená zkušební doba v trvání tří roků, což je již v polovině zákonné trestní sazby, je dostatečně dlouhá na to, aby si obžalovaný uvědomil nevhodnost svého počínání a do budoucna se jej vyvaroval, jinak reálně hrozí, že uložený trest bude muset vykonat. Také nelze přehlédnout i ustanovení § 38 odst. 2 tr. zákoníku, podle kterého tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější. Požadavek subsidiarity přísnější sankce, vyjádřený v tomto ustanovení vyplývá ze zásad přiměřenosti trestních sankcí. Proto je nutno vycházet z toho, že trestní sankcí obžalovaného méně postihující je sankce, která působí méně intenzivní újmu na jeho právech a svobodách a přitom je ještě dostatečným prostředkem k dosažení účelu trestní sankce, a to jak se zřetelem k povaze a závažnosti činu, tak k poměrům obžalovaného a dalším hlediskům důležitých k uložení trestu. A to právě v nyní v posuzované věci nastalo, kdy je zcela vyvážen trest odnětí svobody, byť pod dolní hranicí zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem a ochranným opatřením v podobě ochranného léčení. Vyváženost uložených trestních sankcí je zcela na místě, a není proto důvodu ukládat obžalovanému sankci citelnější. Ze všech shora uvedených důvodů má proto odvolací soud důvodně za to, že i v případě uloženého trestu žádné pochybení shledáno nebylo, a tudíž nebylo nejmenšího důvodu rušit výrok o trestu tak, jak se ve svém odvolání státní zástupce domáhá.

16. Zbývá pouze dodat, že povede-li obžalovaný ve zkušební době podmíněného odsouzení s dohledem řádný život, a to včetně řádného výkonu uloženého ochranného léčení, vysloví Krajský soud, že se osvědčil; jinak rozhodne, a to popřípadě již během zkušební doby, že se trest vykoná.
17. V případě uloženého ochranného opatření v podobě ochranného léčení sexuologického v ambulantní formě odvolací soud z věcného hlediska rovněž žádné pochybení neshledal, když tento postup byl indikován ze strany znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a koneckonců ani nebyl tento výrok zpochybněn ze strany obžalovaného, ani státního zástupce, pouze je nutno zmínit formální pochybení, kterého se soud prvního stupně dopustil tím, že při uložení tohoto ochranného opatření aplikoval ustanovení § 99 odst. 1 tr. zákoníku, což je správné, neboť byl trest obžalovanému ukládán za použití § 40 odst. 2 tr. zákoníku, avšak mělo být současně citováno i ustanovení odstavce 4, které upravuje formu uloženého ochranného léčení. Jedná se však toliko o formální pochybení v aplikaci zákonného ustanovení, když podstatné je to, že bylo konkrétně specifikováno, o jaké ochranné léčení se jedná a v jaké formě a tudíž z těchto důvodů nebylo nutno uvedený výrok o uloženém ochranném opatření rušit a napravovat jej rozhodnutím novým, neboť na podstatu tohoto výroku by to žádné vliv nemělo. Závěrem je pouze nutno připomenout, že podle § 99 odst. 6 tr. zákoníku ochranné léčení trvá, dokud to vyžaduje jeho účel.

18. Závěrem je možno konstatovat, že napadený rozsudek je ve všech výrocích správný a zákonný a tudíž Vrchnímu soudu v Praze jako soudu odvolacímu nezbylo, než odvolání obžalovaného M. P., ale i státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni jako nedůvodná zamítnout podle § 256 tr. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Je proti němu možné podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

Praha 18. července 2019

Předseda senátu:

Mgr. Viktor Mach v. r.

Vypracoval:

JUDr. Edvin Svoboda v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Tereza Petrová

Štěpánka
Kápičková

Digitálně podepsal Štěpánka Kápičková
DN: c=cz, o=TCZ, ou=0215551,
ou=Věcní soud v Praze (JC 0215551),
ou=Tržní ústí, ou=8146, cn=Štěpánka
Kápičková, st=Kápičková,
givenName=Štěpánka,
serialNumber=138261, title=Vedoucí
kanceláře
Datum: 2019.08.06 10:57:00 +0200